

Νοηματική απόδοση του κειμένου

Μετά τη δολοφονία των δημοκρατικών οι ολιγαρχικοί συγκάλεσαν την *άλια* (Εκκλησία του δήμου) και έδωσαν εξηγήσεις για το πραξικόπημα τονίζοντας ότι ήταν προς το συμφέρον του λαού, αφού απέτρεπε τον κίνδυνο υποδούλωσης στους Αθηναίους. Επίσης ζήτησαν από τους Κερκυραίους να παραμείνουν ουδέτεροι απέναντι στους δύο εμπολέμους και να μην τους δέχονται παρά μόνο εάν εμφανίζονταν μ' ένα πλοίο. Η εμφάνιση, αντίθετα, περισσότερων πλοίων να θεωρείται εχθρική ενέργεια. Στη συνέχεια, αφού ανάγκασαν τους πολίτες να επικυρώσουν το ψήφισμα της ουδετερότητας, οι ολιγαρχικοί έστειλαν πρέσβεις στην Αθήνα με διπλό σκοπό: αφενός ήθελαν να διαβεβαιώσουν τους Αθηναίους πως οι εξελίξεις στην Κέρκυρα ήταν συμφέρουσες και γι' αυτούς και αφετέρου προσπάθησαν να πείσουν τους συμπολίτες τους δημοκρατικούς που είχαν καταφύγει εκεί να μην προβούν σε κάποια ενέργεια εναντίον της πόλης τους προκειμένου να ανατρέψουν τη νέα πολιτική κατάσταση.

Γραμματικά σχόλια

(Αναγνώριση τύπων – Αρχικοί χρόνοι)

δράσαντες: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. *δράω* -*ᾶ* (= κάνω, πράττω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *δρᾶ*, *ἔδρων*, *δράσω*, *ἔδρασα*, *δέδρακα*.

τοῦτο: αιτ. εν., γένους ουδ. της δεικτικής αντων. *οὗτος*, *αὕτη*, *τοῦτο*.

ξυγκαλέσαντες: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. *ξυγκαλέω* -*ᾶ* < *ξὺν* (σύν) + *καλῶ* (= καλῶ σε συνέλευση, συγκαλῶ).

εἶπον: γ' πληθ. οριστ. αορίστου β' του ρ. λέγω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: λέγω, ἔλεγον, λέξω/ἔρῶ, ἔλεξα/εἶπα/εἶπον (αόρ. β'), εἶρηκα, εἰρήκειν.

ταῦτα: ονομ. πληθ., γένους ουδ. της δεικτικής αντων. οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

βέλτιστα: ονομ. πληθ., γένους ουδ. του υπερθετικού βαθμού του επιθ. β' κλίσης ἀγαθός, -ή, -όν.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ὁ, ἡ βελτίων, τὸ βέλτιον/ὁ, ἡ ἀμείνων, τὸ ἀμεινον/ὁ, ἡ κρείττων, τὸ κρείττον/ὁ, ἡ λῶων, τὸ λῶων.

– υπερθετικός: βέλτιστος, -η, -ον/ἄριστος, -η, -ον/κράτιστος, -η, -ον/λῶστος, -η, -ον.

εἶμ: γ' εν. ευκτ. ενεστώτα του ρ. εἰμί.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: εἰμί, ἦν/ἦ, ἔσομαι, ἐγενόμην (αόρ. β'), γέγονα, ἐγεγόνειν.

ἥκιστα: υπερθετικός βαθμός του επιρρ. ὀλίγον.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ἥττον.

– υπερθετικός: ἥκιστα.

δουλωθεῖν: γ' πληθ. ευκτ. παθ. αορίστου του ρ. δουλόομαι -οῦμαι (= υποδουλώνομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: δουλοῦμαι, ἐδουλούμην, δουλώσομαι, ἐδουλωσάμην, ἐδουλώθην (παθ.), δεδούλωμαι.

μηδετέρους: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της αόριστης επιμεριστικής αντων. μηδέτερος, μηδετέρα, μηδέτερον (= ούτε ο ένας ούτε ο άλλος).

δέχεσθαι: απαρ. ενεστώτα του ρ. δέχομαι.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: δέχομαι, ἐδεχόμην, δέξομαι, δεχθήσομαι (παθ.), ἐδεξάμην, ἐδέχθην (παθ.), δέδεγμαί, ἐδεδέγμην.

μῖα: δοτ. εν., γένους θηλ. του απόλυτου αριθμητικού εἷς, μία, ἓν (= ένας, μία, ένα).

ΚΛΙΣΗ: (αρσ.) εἷς, ἑνός, ἐνί, ἓνα – (θηλ.) μία, μῖα, μιᾶ, μίαν – (ουδ.) ἓν, ἑνός, ἐνί, ἓν.

νηί: δοτ. εν., γένους θηλ. του μεταπλαστού ουσ. γ' κλίσης ἡ ναῦς, τῆς νεώς.

ΚΛΙΣΗ: ἡ ναῦς, τῆς νεώς, τῇ νηί, τὴν ναῦν, (ῶ) ναῦ / αἱ νῆες, τῶν νεῶν, ταῖς ναυσί, τὰς ναῦς, (ῶ) νῆες.

ἡσυχάζοντας: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της μετχ. ενεστώτα του ρ. ἡσυχάζω (= καθησυχάζω / μένω ἡσυχος / [εδώ] μένω ουδέτερος).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἡσυχάζω, ἡσύχαζον, ἡσυχάσω, ἡσύχασα.

πλέον: αιτ. εν., γένους ουδ. του συγκριτικού βαθμού του ανώμαλου επιθέτου πολὺς, πολλή, πολύ.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ὁ, ἡ πλείων, τὸ πλεόν.

– υπερθετικός: πλεῖστος, -η, -ον.

πολέμιον: αιτ. εν., γένους ουδ. του επιθ. β' κλίσης ὁ, ἡ πολέμιος, τὸ πολέμιον (= εχθρικός).

ἡγεῖσθαι: απαρ. ενεστώτα του ρ. *ἡγέομαι -οῦμαι* (= νομίζω, θεωρώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἡγοῦμαι, ἡγούμην, ἡγήσομαι, ἡγηθήσομαι (παθ.), ἡγησάμην, ἡγήθην (παθ.), ἡγήμαι, ἡγήμην.

ΣΗΜ.: Το *ἡγοῦμαι* ἔχει πολλές σημασίες: α. *ἡγοῦμαι* (απόλυτα) ή *ἡγοῦμαι* + *δοτ.* = προπορεύομαι, προηγούμαι, οδηγώ – β. *ἡγοῦμαι* + *γεν.* = είμαι αρχηγός – γ. *ἡγοῦμαι* + *ειδικό απαρ.* = νομίζω, θεωρώ.

ἐπικυρῶσαι: απαρ. αορίστου του ρ. *ἐπικυρόω -ῶ* < ἐπὶ + κυρόω -ῶ (= επικυρώνω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἐπικυρῶ, –, ἐπικυρώσω, ἐπεκύρωσα.

ἠνάγκασαν: γ' πληθ. οριστ. αορίστου του ρ. *ἀναγκάζω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἀναγκάζω, ἠνάγκαζον, ἀναγκάσω, ἠνάγκασα, ἠνάγκακα, ἠναγκάκειν.

πέμπουσι: γ' πληθ. οριστ. ενεστώτα του ρ. *πέμπω* (= στέλνω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: πέμπω, ἔπεμπον, πέμψω, ἔπεμψα, πέπομφο, ἐπεπόμφειν.

πρέσβεις: αιτ. πληθ., γένους αρσ. του ετερόκλιτου ουσ. *ὁ πρεσβευτής*, τοῦ πρεσβευτοῦ.

ΚΛΙΣΗ: ὁ πρεσβευτής, τοῦ πρεσβευτοῦ, τῷ πρεσβευτῇ, τὸν πρεσβευτήν, (ῶ) πρεσβευτὰ (κατὰ τὴν α' κλίση) / οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβεων, τοῖς πρέσβεσι, τοὺς πρέσβεις, (ῶ) πρέσβεις (κατὰ τὴν γ' κλίση).

τῶν πεπραγμένων: γεν. πληθ., γένους ουδ. της μτχ. παρακειμένου του ρ. *πράττ(σσο)μαι* (= γίνομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: πράττ(σσο)μαι, ἐπραττ(σσο)μήν, πράξομαι, πραχθήσομαι (παθ.), ἐπραξάμην, ἐπράχθην (παθ.), πέπραγμα, ἐπεπράγμην.

διδάξοντες: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. μέλλοντα του ρ. *διδάσκω* (= εξηγώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: διδάσκω, ἐδίδασκον, διδάξω, ἐδίδαξα, δεδίδαχα.

ξυνέφερε: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *ξυμφέρω* < ξὺν (σὺν) + φέρω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ξυμφέρω, ξυνέφερον, ξυνοίσω, ξυνήνεγκα, ξυνήνεγκον (αόρ. β'), ξυνενήνοχα, ξυνενηνόχειν.

καταπεφευγότας: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. παρακειμένου του ρ. *καταφεύγω* < κατὰ + φεύγω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: καταφεύγω, κατέφευγον, καταφεύξομαι/καταφευξοῦμαι, κατέφυγον (αόρ. β'), καταπέφευγα, κατεπεφεύγειν.

πείσοντας: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. μέλλοντα του ρ. *πείθω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: πείθω, ἔπειθον, πείσω, ἔπεισα, πέπεια, ἐπεπείκειν.

μηδέν: αιτ. εν., γένους ουδ. της αόριστης επιμεριστικής αντων. *μηδεῖς, μηδεμία, μηδὲν* (= κανείς).

Η αντωνυμία *μηδεῖς* κλίνεται όπως το αριθμητικό *εἶς, μία, ἓν*. Σχηματίζει πληθυντικό αριθμό αλλά μόνο στο αρσενικό γένος (*μηδένες*).

ἀνεπιτήδειον: αιτ. εν., γένους ουδ. του επιθ. β' κλίσης *ὁ, ἡ ἀνεπιτήδειος*, τὸ ἀνεπιτήδειον (= εχθρική ενέργεια).

πράσσειν: απαρ. ενεστώτα του ρ. πράσσειν(τ)ω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: πράσσειν(τ)ω, έπρασσειν(τ)ον, πράξω, έπραξα, πέπραχα/πέπραγα, έπεπράχην/έπεπράγειν.

τίς: ονομ. εν., γένους θηλ. της αόριστης αντων. τίς, τίς, τί (= κάποιος).

ΚΛΙΣΗ:

	Ενικός		Πληθυντικός	
	αρσ./θηλ.	ουδ.	αρσ./θηλ.	ουδ.
Ονομ.	τίς	τί	τινές	τινά/ἄττα
Γεν.	τινός/του	τινός/του	τινῶν	τινῶν
Δοτ.	τινί/τω	τινί/τω	τισὶ(ν)	τισὶ(ν)
Αιτ.	τινά	τί	τινάς	τινά/ἄττα

γίγνεται: γ' εν. υποτ. αορίστου β' του ρ. γίγνομαι (= γίνομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: γίγνομαι, έγιγνόμην, γενήσομαι, έγενόμην (αόρ. β'), έγενήθην (παθ.), γεγένημαι/γένεον, έγεγενήμην/έγεγονέιν.

Ετυμολογικά – Λεξιλογικά σχόλια

► δράσαντες (δράω -ῶ)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: δράση, δραστήριος, δράμα, δραστηκός, δράστης, αδρανής, αντίδραση, αντιδραστηκός, δραστηριότητα κ.ά.

► ξυγκαλέσαντες (ξυγκαλῶ) < ξὺν (σὺν) + καλῶ

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: κλήση, παράκληση, πρόσκληση, επίκληση, σύγκληση, προσκλητήριο, κλητήρας, έγκλημα, εγκληματίας, εγκληματικότητα, εκκλησία, κάλεσμα, παρακάλια, έκκληση, πρόκληση, προκλητικός, αυτόκλητος κ.ά.

► εἶπον (λέγω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: λέξη, λόγος, λεκτικός, πρόλογος, επίλογος, φιλόλογος, λογικός, λόγιος, ρήμα, ρήση, ρήτορας, έπος, αντίλογος, ρητός, απόρρητος, λόγια, πολυλογία, ανείπωτος, σταυρόλεξο, παράλογος, μονόλογος, απολογούμαι, διάλογος, λεξικό κ.ά.

► εἶμι (εἶμι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ουσία, απουσία, εξουσία, παρουσία, ουσιαστικός, ουσιώδης, ετυμολογία, παρών, απών κ.ά.

► δουλωθεῖεν (δουλόω -ῶ) < δοῦλος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: δούλος, αδοῦλωτος, υπόδουλος, υποδοῦλωση, δουλεία, δουλικός, δουλοπρεπής, δουλεμπόριο κ.ά.

► δέχεσθαι (δέχομαι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: αποδοχή, διαδοχή, υποδοχή, παραδοχή, δεξαμενή, αποδέκτης, δεκτός, δοχείο, δοκός, ακατάδεχτος, ξενοδόχος, δωροδοκία, απαράδεκτος κ.ά.

► νηῖ (ή ναῦς)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ναυτικός, ναύτης, ναυμαχία, ναύσταθμος, νεώριο, ναύαρχος, ναυάγιο, νηοπομπή, ναυσιπλοΐα κ.ά.

► ἡσυχάζοντας (ήσυχάζω) < ἡσυχος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ήσυχος, ησυχία, καθησυχάζω, καθησυχαστικός, ανήσυχος, ανησυχία, ησυχαστήριο, εφησυχασμός κ.ά.

► **πολέμιον** (πολέμιος) < πόλεμος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πολεμικός, πολεμιστής, φιλοπόλεμος, πολέμαρχος, εμπόλεμος, πολεμοχαρής, αντιπολεμικός κ.ά.

► **ήγεισθαι** (ήγουμαι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ηγεμόνας, ηγεμονία, ηγεσία, ηγέτης, ηγετικός, αφήγηση, αφηγητής, διήγηση, εισήγηση, εξήγηση, διήγημα, επεξήγηση, ηγούμενος, καθηγητής, ανεκδιήγητος κ.ά.

► **έπικυρώσαι** (έπικυρώω -ω) < έπι + κυρώω -ω < κῦρος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: επικύρωση, ακύρωση, άκυρος, ακυρώνω, έγκυρος κ.ά.

► **ήνάγκασαν** (ανάγκάζω) < ανάγκη

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ανάγκη, αναγκαίος, αναγκαστικός, αναγκαιότητα, καταναγκαστικός, εξαναγκάζω, εξαναγκασμός κ.ά.

► **γνώμην** (ή γνώμη) < γινώσκω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: γνώμη, γνωμικό, συγγνώμη, γνώση, γνωστός, άγνωστος, αγνώμων, ευγνωμοσύνη, ανάγνωση, αναγνωστικό, διάγνωση, απόγνωση, επίγνωση κ.ά.

► **πέμπουσι** (πέμπω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πομπή, πομπός, προπομπός, αποπομπή, εκπομπή, παραπομπή, παραπεμπτικός, αποδιοπομπαίος, νηοπομπή, διαπόμπευση κ.ά.

► **πρέσβεις** (ό πρεσβευτής) < πρεσβεύω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πρεσβεία, πρέσβειρα.

► **πεπραγμένων** (πράττομαι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πράγμα, πράξη, πρακτικός, πραγματικός, πραγματικότητα, πράκτορας, πρακτορείο, εισπράκτορας, είσπραξη, άπρακτος, απραξία, πολυπράγμων, σύμπραξη κ.ά.

► **διδάξοντας** (διδάσκω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: διδασκαλία, δάσκαλος, δίδαγμα, δίδακτρα, αυτοδίδακτος, διδακτικός, διδακτέος, διδαχή, διδάκτορας, διδακτορικό κ.ά.

► **ξυνέφερε** (ξυμφέρω) < ξύν (σύν) + φέρω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: φόρος, φορά, εισφορά, διαφορά, προσφορά, συμφορά, μεταφορά, διάφορος, αμφορέας, φαρέτρα, εύφορος, λεωφόρος, υδροφόρος, ανυπόφορος, φέρσιμο, συμφερτικός, ασύμφορος, φέρετρο, συμπεριφορά, επαναφορά, συμφέρον, συμφεροντολόγος, διένεξη, διηνεκής κ.ά.

► **καταπεφευγότας** (καταφεύγω) < κατά + φεύγω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: φυγή, φυγάς, φυγαδεύω, καταφύγιο, φευγάτος, αναπόφευκτος, πρόσφυγας, φυγόπονος, φυγόδικος, διαφυγή κ.ά.

► **πείσοντας** (πείθω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πειθώ, πειστικός, εύπιστος, δύσπιστος, έμπιστος, πίστη, πιστός, πιθανός, πείσμα, αμετάπειστος, πεποίθηση, πιστεύω, πειστήριο, πειθαναγκασμός, πειθής κ.ά.

► **άνεπιτήδειον** (άνεπιτήδειος) < ά- στερ. + έπιτήδειος (< έπιτήδες)

► **πράσσειν** (πράσσω[ττ]ω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *πεπραγμένων*.

► **έπιστροφή** < έπιστρέφω < έπι + στρέφω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: στροφή, αποστροφή, περιστροφή, καταστροφή, διαστροφή, αναστροφή, στρόφιγγα, στρόβιλος, στρέμμα, στραβός, στραβώνω, απόστροφος, αντίστροφος, στρεβλός, κατεστραμμένος κ.ά.

► **γένηται** (γίγνομαι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: γένεση, γενεά, γένος, γιγενής, γενέτειρα, γενιά, γονιός, απόγονος, προγενέστερος, μεταγενέστερος, ενδογενής, γνήσιος, γενέθλια, ευγενής, γενεαλογία, γονίδιο, γέννα, νεογνό, γέννηση, οικογένεια, συγγένεια κ.ά.

1. **Δράσαντες δὲ τοῦτο ... εἶπον τό τε λοιπὸν μηδετέρους ... ἡγεῖσθαι:** κύρια πρόταση. Εκφέρεται με οριστική και δηλώνει το πραγματικό.

εἶπον: ρ., **οὗτοι:** ενν. ως υποκ., **δράσαντες** – **ξυγκαλέσαντες:** χρονικές μτχ. με υποκ. το ενν. **οὗτοι** (συνημμένες), **τοῦτο:** σύστοιχο αντικ. στη μτχ. **δράσαντες**, **Κερκυραίους:** αντικ. στη μτχ. **ξυγκαλέσαντες**, **τὸ λοιπόν:** αιτ. του χρόνου, **δέχεσθαι** – **ἡγεῖσθαι:** τελικά απαρ. ως αντικ. του **εἶπον**, **Κερκυραίους:** υποκ. των **δέχεσθαι** – **ἡγεῖσθαι** (ετεροπροσωπία), **μηδετέρους:**

αντικ. του **δέχεσθαι**, **τὸ πλέον:** αντικ. του **ἡγεῖσθαι**, **πολέμιον:** κατηγ. στο **τὸ πλέον**, **ἡσυχάζοντας:** τροπική μτχ. με υποκ. το **Κερκυραίους** (συνημμένη), **μῖα:** επιθ. προσδ. στο **νηί**, **νηί:** δοτ. της συνοδείας από την ενν. μτχ. **ιόντας**.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αντικ. του **εἶπον** είναι εκτός από τα απαρ. **δέχεσθαι** και **ἡγεῖσθαι** και οι δύο ειδικές προτάσεις που ακολουθούν. Έτσι, το **εἶπον** χρησιμοποιείται εδώ με δύο συντάξεις και έχει διπλή σημασία: **εἶπον** + **ειδική πρόταση** → το ρ. έχει τη σημασία του **λέγω** – **εἶπον** + **τελικό απαρ.** → το ρ. έχει κελευστική ή προτρεπτική σημασία.

2. **ὅτι ταῦτα καὶ βέλτιστα εἶη:** δευτερεύουσα ειδική πρόταση, αντικ. στο **εἶπον** (πρότ. 1). Εκφέρεται με ευκτική του πλαγίου λόγου γιατί εξαρτάται από ρ. ιστορικού χρόνου (**εἶπον**) και αναφέρεται στο παρελθόν.

Σύστοιχο αντικείμενο: Φανερώνει το περιεχόμενο της ενέργειας του ρήματος και προέρχεται από την ίδια ρίζα με το ρήμα ή από τη ρίζα άλλου συνώνυμου ρήματος. Συνήθως συνοδεύεται από επιθετικό προσδιορισμό.

π.χ. **νικῶ νίκην**, **ἐορτάζουσι ἐορτάς**

Πολλές φορές η σύστοιχη αιτιατική παραλείπεται και τότε ως σύστοιχο αντικείμενο λειτουργεί ο επιθετικός προσδιορισμός σε ουδέτερο γένος, συνήθως πληθυντικού αριθμού.

π.χ. **Ταῦτα** (= **τούτους λόγους**) **εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος**.

εἶη: ρ., ταῦτα: υποκ. (αττική σύνταξη), βέλιστα: κατηγ. στο ταῦτα.

Αττική σύνταξη έχουμε όταν το υποκείμενο είναι ουδέτερου γένους και πληθυντικού αριθμού και το ρήμα τίθεται στο γ' ενικό πρόσωπο.

π.χ. *Τὰ παιδιά παίζει.*

3. **καὶ (ὅτι) ἤκιστ' ἂν δουλωθεῖεν ὑπ' Ἀθηναίων:** δευτερεύουσα ειδική πρόταση, αντικ. στο εἶπον (πρότ. 1). Εκφέρεται με δυνητική ευκτική (ευκτική όλων των χρόνων πλην μέλλοντα + δυνητικό ἂν) και δηλώνει το δυνατό στο παρόν/μέλλον.
ἂν δουλωθεῖεν: ρ., **οἱ Κερκυραῖοι:** ενν. ως υποκ., **ὑπ' Ἀθηναίων:** ποιητικό αίτιο, **ἤκιστα:** επιρρ. προσδ. του ποσού.
4. **Ὡς δὲ εἶπον:** δευτερεύουσα χρονική πρόταση.
εἶπον: ρ., **οὗτοι** (δηλ. οι ολιγαρχικοί): ενν. ως υποκ.
5. **καὶ ἐπικυρῶσαι ἠνάγκασαν τὴν γνώμην:** κύρια πρόταση.
ἠνάγκασαν: ρ., **οὗτοι** (δηλ. οι ολιγαρχικοί): ενν. ως υποκ., **ἐπικυρῶσαι:** τελικό απαρ. ως αντικ. στο ἠνάγκασαν, **Κερκυραῖους:** ενν. ως υποκ. του ἐπικυρῶσαι (ετεροπροσωπία), **τὴν γνώμην:** αντικ. στο ἐπικυρῶσαι.
6. **Πέμπουσι δὲ καὶ ἐς τὰς Ἀθήνας ... διδάζοντας καὶ τοὺς ἐκεῖ ... πράσσειν:** κύρια πρόταση.
πέμπουσι: ρ., **οὗτοι:** ενν. ως υποκ., **πρέσβεις:** αντικ., **ἐς τὰς Ἀθήνας:** εμπρόθ. προσδ. κίνησης σε τόπο, **εὐθύς:** επιρρ. προσδ. του χρόνου, **διδάζοντας – πείσοντας:** τελικές μτχ. με υποκ. το πρέσβεις (συνημμένες), **περὶ τῶν πεπραγμένων:** εμπρόθ. προσδ. της αναφοράς, **τοὺς καταπεφευγότας:** επιθετική μτχ. ως άμεσο αντικ. στο πείσοντας, **ἐκεῖ:** επιρρ. προσδ. του τόπου, **πράσσειν:** τελικό απαρ. ως έμμεσο αντικ. στο πείσοντας, **τοὺς καταπεφευγότας:** υποκ. του πράσσειν, **μηδέν:** σύστοιχο αντικ. στο πράσσειν, **ἀνεπιτήδειον:** επιθ. προσδ. στο μηδέν.
7. **ὥς ξυνέφερε:** δευτερεύουσα ειδική πρόταση, αντικ. στο διδάζοντας (πρότ. 6).
ξυνέφερε: ρ., **τὰ πεπραγμένα:** ενν. ως υποκ., **τοῖς Ἀθηναίοις:** ενν. ως αντικ.
8. **ὅπως μὴ τις ἐπιστροφὴ γένηται:** δευτερεύουσα τελική πρόταση.
γένηται: ρ., **ἐπιστροφή:** υποκ., **τις:** επιθ. προσδ. στο ἐπιστροφή.